

MOC ZBRANÍ

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA OSMÁ

MORGAN RICE

Čarodějův Prsten

Morgan Rice

Moc Zbraní

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Moc Zbraní / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Čarodějův Prsten)

V knize MOC ZBRANÍ (ČARODĚJŮV PRSTEN – kniha osmá) se Thor ocitne lapen mezi silami dobra a zla, kdy Andronicus a Rafi použijí všechnu svou temnou magii, aby definitivně potlačili Thorovu identitu a úplně jej ovládli. Thor bude muset s jejich kouzly svést větší souboj, než jaký kdy musel podstoupit s mečem v ruce. Možná, že už je ale na veškeré tyto snahy příliš pozdě. Gwendolyn s Alistair, Steffenem a učencem Abertholem putují do Zásvětí ve snaze najít a osvobodit Argona z jeho magického vězení. Pouze v něm Gwen vidí možnost, jak vysvobodit Thora a zachránit tak celý Prsten. Jenže Zásvětí je obrovské a záludné a pátrání po Argonovi nevypadá vůbec slibně. Reece se mezitím se svou legionářskou skupinou pokusí o něco, co ještě nikdo před nimi nikdy nezkusil – spustit se do nesmírné hlubiny Kaňonu a najít ztracený Meč Osudu. Na dně naleznou celý nový svět plný příšer a exotických ras – a všichni mají s Mečem své vlastní plány. Romulus pokračuje v uskutečňování svých plánů na definitivní zničení Štítu pomocí magického pláště; Kendrick, Erec, Bronson a Godfrey se pokoušejí dostat z kleští, do kterých je zavedla zrada a Tirus i Luanda poznají jaké to je být zrádci ve službách císaře Andronica; Mycoples se snaží osvobodit ze svého zajetí a v závěrečném rozuzlení je odhaleno Alistairino šokující tajemství. Najde Thor znovu sám sebe? Podaří se Gwendolyn zjistit, kde je Argon? Získá Reece Meč? Podaří se Romulovi uskutečnit jeho plán? Uspějí Kendrick, Erec, Bronson a Godfrey v situaci, kdy jsou jejich šance prachbídné? Vráťí se Mycoples do Prstenu? Anebo na Prsten padne konečná a definitivní zhouba? Díky promyšlenému budování fantasy světa a charakteristikám postav je ÚTOK CHRABRÝCH epickým příběhem o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, jež nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	12
KAPITOLA DRUHÁ	16
KAPITOLA TŘETÍ	20
KAPITOLA ČTVRTÁ	22
KAPITOLA PÁTÁ	26
KAPITOLA ŠESTÁ	28
KAPITOLA SEDMÁ	30
KAPITOLA OSMÁ	32
KAPITOLA DEVÁTÁ	36
Конец ознакомительного фрагмента.	37

MOC ZBRANÍ

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA OSMÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Zajímavá epická fantasy.”

—Kirkus Reviews

“Máme zde začátek něčeho pozoruhodného.”

--San Francisco Book Review

“Je to nabitě akcí Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

“Oduševnělá fantasyJedná se o pouhý začátek toho, co se slibuje stát epickou ságou pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č. 4)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘÍK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)
TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
UPIŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

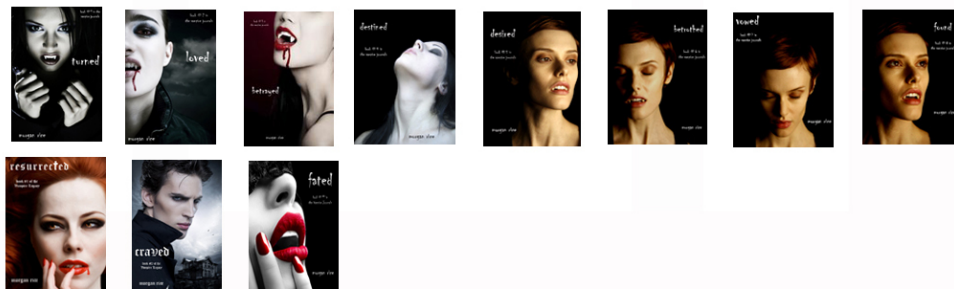
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!
Copyright © 2013 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříd'te si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Razzomgame v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)

[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

“Život a čest, to pro mne jedno jest,
vezme mi život, kdo mi vezme čest.”

--William Shakespeare

Richard II

KAPITOLA PRVNÍ

Gwendolyn se zapřela proti chladnému větru, který ji bičoval, když stála na okraji Kaňonu a chystala se k prvnímu kroku na klenutou lávku, která tvořila Severní přechod. Vratký most se skládal z odřených lan a dřevěných prken, která vypadala, že je jen stěží udrží. Když se Gwen odhodlala k prvnímu kroku, hrůzou se přikrčila.

Sklouzla jí noha, a když se rukou zachytila zábradlí, pomohlo jí to jen málo, zábradlí se houpalo a nebylo téměř k ničemu. Gwen pokleslo srdce, když si uvědomila, že tenhle křehký most je jejich jedinou cestou na severní stranu Kaňonu. Jedinou cestou vedoucí do Zásvětí a k Argonovi. Vzhledla a spatřila v dálce se rozprostírající Zásvětí, planinu oslepujícího sněhu. Přechod se jí teď zdál ještě zlověstnější.

Přišel náhlý poryv větru a rozkymácel lana tak silně, že se Gwendolyn musela zachytit zábradlí oběma rukama, a poklesla na kolena. Na moment si nebyla jistá, jestli se dokáže udržet, natož pak přes most přejít. Uvědomila si, že to bude mnohem nebezpečnější, než si myslela, a že při tom všichni dají v sázku své životy.

„Má paní?“ ozval se hlas.

Gwen obrátila hlavu a uviděla Aberthola stojícího jen několik stop od ní. Po jeho boku stáli Steffen, Alistair a Krohn. Všichni čekali, až ji budou moci následovat. Všech pět tvořilo skupinu, jakou by nikdo na okraji světa nečekal. Společně se chystali čelit nejisté budoucnosti a možná i smrti.

„Opravdu se musíme pokoušet o přechod přes tohle?“ zeptal se Aberthol.

Gwendolyn se otočila zpět a přejela pohledem přes sníh hnaný bičujícím větrem, otřásla se a pevněji si stáhla kožešiny kolem ramen. V koutku duše rozhodně nechtěla přecházet přes vratký most. Vlastně nechtěla ani podnikat tuhle cestu. Mnohem raději by se vrátila do bezpečí svého domova z dětství, Králova Dvora. Usadit se v jeho útulných prostorách, hledět do ohně a nemyslet na žádné z těch nebezpečí a problémů, které ji obklopovaly od doby, kdy se stala královnou.

Samozřejmě to ale nemohla udělat. Králův Dvůr už neexistoval. Její dětství bylo pryč. A teď byla královnou. Měla dítě, o které se musela postarat, budoucího manžela, který byl někde tam venku, a oba ji potřebovali. Pro Thorgrina by klidně prošla ohněm, pokud by to bylo potřeba. A Gwen cítila, že to skutečně potřebné je. Všichni potřebovali Argona – ne jen ona a Thor, ale celý Prsten. Všichni stáli nejen proti Andronicovi, ale i proti silné magii. Magii tak mocné, že dokázala lapit Thora, a Gwen netušila, jak by s ní bez Argona mohla bojovat.

„Ano,“ odpověděla. „Musíme.“

Pak se připravila k dalšímu kroku, ale tentokrát se k ní přihnal Steffen a zablokoval jí průchod.

„Má paní, prosím dovol mi projít jako prvnímu,“ řekl. „Nevíme, jaké hrůzy nás na mostě čekají.“

Gwendolyn jeho nabídka dojala. Přesto ale zvedla ruku a jemně ho odstrčila.

„Ne,“ řekla. „Já půjdu.“

Dál už neváhala, udělala krok kupředu a pevně při tom svírala lanové zábradlí.

Když vykročila, zasáhl ji do ruky mrazivý pocit, pocit ledu zařezávajícího se do masa. Chladný pocit vystřelující skrz její dlaně a paže. Prudce se nadechla a sama si nebyla jistá, zda se vůbec dokáže udržet.

Přišel další poryv větru a rozkymácel most ze strany na stranu, takže musela sevřít zábradlí ještě pevněji. Mrazivá bolest byla stále silnější. Ze všech sil se snažila udržet rovnováhu, přesto ale cítila, jak jí nohy kloužou po ledem pokrytých prknech. Most se prudce zhoupl doleva a Gwen si byla na moment jistá, že určitě přepadne. Pak se ale most zhoupl zpět opačným směrem.

Gwen padla na kolena. Ušla stěží deset stop a už jí srdce bilo tak, že mohla jen stěží dýchat. Ruce měla tak ztuhlé, že je skoro ani necítila.

Zavřela oči, zhluboka se nadechla a myslela při tom na Thora. Představovala si jeho tvář, každý drobný detail. Obrnila se svojí láskou k němu. Odhodláním ho zachránit. Ať to stojí cokoli.

Ať to stojí cokoli.

Gwendolyn otevřela oči a přiměla se udělat několik kroků kupředu. Pevně svírala zábradlí a tentokrát byla odhodlaná nezastavit za žádnou cenu. Vítr a sníh ji mohly srazit dolů do hlubin Kaňonu. Ale jí to teď bylo jedno. Už nešlo o ni. Šlo o lásku jejího života. Pro něj by dokázala udělat cokoli.

Gwendolyn cítila, jak se most za jejími zády pohnul pod novým zatížením a když se ohlédla, uviděla Steffena, Aberthola, Alistair a Krohna, jak ji následují. Viděla, jak Krohnovi kloužou tlapy na namrzlém povrchu, když ve spěchu proklíčkoval kolem ostatních a zastavil se až po jejím boku.

„Nejsem si jistý, jestli to zvládnou,“ vykřikl Aberthol napjatým hlasem po několika nejistých krocích.

Jak stál, celý se třásl napětím a křečovitě svíral zábradlí. Slabý, starý muž, který se stěží dokázal udržet.

„Dokážeš to,“ řekla Alistair. Pak se k němu postavila a ovinula si jeho ruku kolem pasu. „Jsem tu s tebou. Neboj se.“

Když skupina opět vyrazila, pokračovala Alistair s ním a pomáhala mu kupředu. Dál a dál na most. Pěkně krok za krokem.

Gwen musela opět obdivovat Alistairino odhodlání tváří v tvář nepřízni osudu. Její klidnou povahu a nebojácnost. Měla schopnost, které Gwendolyn nerozuměla. Gwen nedokázala vysvětlit, proč k ní cítila takovou náklonnost, jakou cítila, ale přesto ji během krátké doby dobře poznala. Brala ji jako sestru. Z její přítomnosti čerpala sílu. A ze Steffenovy také.

Vítr se na chvíli uklidnil a tak toho využili. Brzy se dostali za polovinu mostu, protože dokázali jít rychleji. Gwen si na kluzká prkna zvykala stále víc. Vzdálená strana Kaňonu už byla na dohled, už jen padesát metrů daleko, a Gwendolynino srdce se naplnilo optimismem. Nakonec to snad přece zvládnou.

Přihnal se čerstvý poryv větru, tentokrát silnější než všechny předchozí. Tak silný, že Gwen opět klesla na kolena a musela sevřít zábradlí oběma rukama. Na tom, jestli se udrží, závisel její holý život, protože most se zhoupł téměř kolmo a pak se stejně prudce řítit na opačnou stranu. Cítila, jak prkno pod její nohou povolilo, a vykřikla, když jí v prázdném místě zmizela noha. Zasekla se až po stehno. Snažila se vykroutit, ale nemohla se dostat ven.

Gwendolyn obrátila hlavu a viděla, jak se Aberthol pustil Alistair a začal klouzat přímo k okraji mostu. Alistair zareagovala rychle, napřáhla ruku a zachytila ho za zápěstí těsně před tím, než sklouzl přes okraj.

Alistair se nakláněla přes okraj mostu, pevně se držela a Aberthol se houpal přímo pod ní. Mezi ním a dnem Kaňonu nebylo nic než obrovská prázdnota. Alistair byla celá napjatá a Gwen se modlila, aby lano vydrželo. Cítila se naprosto bezmocně s nohou uvězněnou mezi prkny. Srdce jí divoce bilo, když se snažila vyprostit, aby mohla pomoci těm dvěma.

Most se divoce houpal a Alistair i Aberthol se houkali s ním.

„Pust' mě!“ zaječel Aberthol. „Zachraň se!“

Abertholovi vyklouzla z ruky hůlka a teď se krouživým pohybem řítit přímo do hlubin Kaňonu. Zbývala mu už jen hůl přivázaná na zádech.

„Budeš v pořádku,“ řekla klidně Alistair.

Gwen byla překvapená tím, jak je Alistair klidná a jak si věří.

„Dívej se mi do očí,“ pevným hlasem poručila Abertholovi.

„Cože?“ zaječel Aberthol.

„Dívej se mi do očí,“ přikázala Alistair a v hlase jí zaznívala stále větší síla.

V tónu jejího hlasu bylo něco, co nutilo lidi k poslušnosti, a Aberthol k ní vzhlédl. Jejich oči se setkaly, a když k tomu došlo, začaly Alistairiny oči zářit. Jejich záře dopadla na Aberthola a

Gwendolyn jen nevěřičně sledovala, jak záře obklopila Aberthola, jak se Alistair zaklonila a jedním trhnutím vytáhla Aberthola zpět nahoru na most.

Aberthol omráčeně ležel na mostě, ztěžka oddechoval a s úžasem hleděl na Alistair. Pak se rychle obrátil a pevně se zachytil lanového zábradlí oběma rukama, ještě předtím, než dorazil další poryv větru.

„Má paní!“ vykřikl Steffen.

Sklonil se ke Gwendolyn, pevně ji sevřel kolem ramen a vši silou trhnul.

Gwen se pomalu začala vysvobozovat z prken, ale když už byla téměř volná, vyklouzla Steffenovi z mrazem zkřehlých prstů a zapadla zpět na stejné místo. Tentokrát ještě hlouběji. Náhle pod ní povolilo další prkno a Gwendolyn vykřikla, když ucítila, že se řítí dolů.

Rychle natáhla ruce a jednou se zachytila lanoví mostu, druhou sevřela Steffenovo zápěstí. Když se houpala ve volném prostoru, připadala si, jako by jí trhali ramena z kloubů. Steffen se také kymácel, nakláněl se příliš daleko přes okraj. Riskoval svůj život jen proto, aby zachránil ten její. Jedinou věcí, která je chránila před pádem do hlubiny, byla praskající lana.

Ozvalo se zavrčení, když Krohn přiskočil a zabořil tesáky do kožešin Gwenina kabátu. Potom ji s kňučením a vrčením začal táhnout vši silou vzhůru.

Pomaloučku vytahovali, kousek po kousku, dokud se konečně nedokázala zachytit prken mostu. Pak se přitáhla, a když se konečně vyškřábala zpět na most, zhroutila se vyčerpaně obličejem dolů a ztěžka oddechovala.

Krohn jí znovu a znovu olizoval obličej a ona měla nevýslovnou radost. Byla mu neskonale vděčná, jemu a Steffenovi, který teď ležel vedle ní. Měla ohromnou radost, že žije a že ji zachránili před strašlivou smrtí.

Pak ale uslyšela podivný hlasitý zvuk a cítila, že se celý most zachvěl. Když se ohlédla, krev jí ztuhla v žilách: jedno z lan ukotvujících most ke Kaňonu prasklo.

Celý most se otřásl a Gwen s hrůzou sledovala, že i druhé kotvící lano, které drželo už jen na vlásku, praskalo také.

Všichni vykřikli, když se most oddělil od stěny Kaňonu, a zhoupal se s nimi tak drsně, že Gwen mohla jen stěží dýchat, jak prudce letěli vzduchem. Doslova rychlostí světla se k nim přibližovala vzdálenější stěna Kaňonu.

Gwen vzhlédla, rozmazaně viděla blížící se kamennou stěnu a věděla, že během několika málo chvil je zabije tvrdý dopad. Těla jim rozdrtí náraz, a i kdyby někdo přežil, zřítí se dolů do hlubin země.

„Kameni, ustup! PŘIKAZUJI TI TO!“ zaduněl hlas naplněný starověkou syrovou autoritou, hlas jaký Gwendolyn nikdy neslyšela.

Koutkem oka zahlédla Alistair svírající jednou rukou lano, druhou dlaň měla namířenou na útes, do kterého měli během několika chvil narazit. Alistair na něj nebojácně upírala pohled a z dlaně jí vyzařovalo žluté světlo. Jak se rychle blížili ke stěně Kaňonu, připravovala se Gwendolyn na náraz. To, co se stalo pak, ji ale šokovalo.

Přímo před očima se jí pevná kamenná stěna Kaňonu proměnila ve sněh. Když narazili, necítila Gwendolyn praskání kostí, které očekávala. Místo toho cítila, jak se její tělo noří do stěny lehkého, načeštrného sněhu. Byl mrazivý a celou ji pokryl, vnikl jí do očí, nosu i uší, ale nezranil ji.

Žila.

Všichni viseli na laně upevněném k okraji Kaňonu, ponořeni ve sněhové stěně. Gwendolyn ucítila pevný stisk na zápěstí. Alistair. Její ruka byla, navzdory všudypřítomnému mrazivému chladu, podivně teplá. Alistair už nějakým způsobem zachytila i ostatní, včetně Krohna, a brzy je všechny táhla za sebou směrem vzhůru, zatímco ona šplhala po laně, jako by to nic nebylo.

Když se nakonec dostali nahoru, Gwen se zhroutila na pevnou zemi. Konečně na druhé straně Kaňonu. Přesně v okamžiku, kdy ho dosáhli, povolila i lana zbývající na této straně a všechno, co zbylo z mostu, se zřítilo přímo dolů do mlžných hlubin Kaňonu.

Gwendolyn tam ležela, ztěžka oddechovala a byla vděčná, že je zase na pevné zemi. Přemýšlela, co se vlastně zrovna stalo. Zem byla zmrzlá, pokrytá ledem a sněhem, ale přesto to byla pevná zem. Byla pryč z mostu a byla naživu. Zvládli to. Díky Alistair.

Gwendolyn se obrátila a hleděla na Alistair s novým pocitem úžasu i obdivu. Byla více než vděčná, že má Alistair po svém boku. Skutečně jí připadala jako sestra, kterou nikdy neměla, a také předpokládala, že ještě zdaleka neviděli veškerou moc, kterou Alistair skrývá.

Gwen netušila, jestli to zvládnou zpátky na hlavní část Prstenu, až dokončí svůj úkol – tedy pokud ho vůbec někdy dokončí. Pokud dokážou najít Argona. A když hleděla do stěny oslepujícího sněhu před ní, na cestu do Zásvětí, měla znepokojivý pocit, že ty nejtěžší překážky na ně teprve čekají.

KAPITOLA DRUHÁ

Reece stál na Východním přechodu přes Kaňon zapřený o kamenné zábradlí mostu a zděšeně shlížel dolů do propasti. Sotva mohl dýchat. Pořád nemohl uvěřit tomu, co zrovna viděl: Meč Osudu, vražený do balvanu, padající přes okraj, převracející se při pádu do hlubiny a nakonec pohlcený mlhou.

Dlouho čekal, předpokládal, že uslyší náraz, že ucítí pod nohama zadunění, ale k jeho překvapení se žádný zvuk neozval. Opravdu byl Kaňon bezedný? Že by povídačky nelhaly?

Nakonec se Reece odpoutal od zábradlí, klouby na rukou úplně bílé, vydechl a pohlédl na svou věrnou Legii. Všichni tam stáli a čekali. O'Connor, Elden, Conven, Indra, Serna a Krog, také s vyděšenými výrazy v očích. Všech sedm tam stálo, doslova zamrzlých na místě, nikdo z nich nedokázal pochopit to, se se vlastně stalo. Meč Osudu. Legenda, s níž všichni vyrůstali. Nejdůležitější zbraň světa. Majetek králů. A také ta jediná věc, která udržovala zdvižený Štít.

Doslova jim vyklouzl z rukou, spadl do nicoty.

Reece cítil, že zklamal. Cítil, že zklamal nejen Thora, ale celý Prsten. Proč se sem jen nedokázali dostat o několik minut dřív? Jen několik stop a dokázal by ho zachránit.

Reece se otočil a pohlédl na vzdálenou stranu Kaňonu, imperiální stranu, a zachvěl se. Když teď byl Meč pryč, očekával, že Štít zmizí. Očekával, že všechny imperiální jednotky shromážděné na druhé straně se okamžitě zvednou a vyrazí na cestu do Prstenu. Stala se ale podivná věc. Zatímco je sledoval, nikdo z nich nevkročil na most. Nikdo, až na jednoho. Jeden to zkusil a byl zničen.

Z nějakého důvodu byl Štít stále vztyčen. Reece to nechápal.

„Nedává to žádný smysl,“ pronesl Reece k ostatním. „Meč opustil Prsten. Jak může být Štít stále aktivní?“

„Meč neopustil Prsten,“ napadlo O'Connora. „Nepřekročil Kaňon na druhou stranu Prstenu. Spadl přímo dolů. Je zachycený mezi dvěma světy.“

„Co se tedy děje se Štítem, když Meč není ani tady ani tam?“ zeptal se Elden.

Vzájemně na sebe zamyšleně hleděli. Nikdo z nich na tu otázku neznal odpověď. Byla to neznámá situace.

„Nemůžeme jen tak odejít,“ řekl Reece. „Prsten je v bezpečí, pokud je Meč na naší straně, ale nevíme, co se stane, když zůstane Meč tam dole.“

„Dokud ho nemáme v rukách my, nemůžeme vědět, jestli nakonec neskončí na druhé straně,“ souhlasně dodal Elden.

„Je to risk, který si nemůžeme dovolit,“ pronesl Reece. „Závisí na něm osud Prstenu. Nemůžeme se vrátit s prázdnými rukama. Nesmíme selhat.“

Reece se obrátil k ostatním, už se rozhodl.

„Musíme ho získat,“ shrnul situaci. „Než ho získá někdo jiný.“

„Získat ho?“ zeptal se zděšeně Krog. „Jsi blázen? Jak přesně se to chystáš zařídit?“

Reece se obrátil a zahleděl se na Kroga. Ten mu jeho pohled tvrdě opětoval, vzdorný, jako vždy. Krog se stal opravdovým trnem v Reecově oku. Na každém kroku zpochybňoval jeho rozkazy, na každém rozhodnutí hledal hnidy. Reece s ním začal ztrácet trpělivost.

„Dokážeme to,“ trval na svém Reece, „sestoupíme na dno Kaňonu.“

Ostatní jen zalapali po dechu, Krog si zapřel ruce v bok a zašklebil se.

„Jsi vážně šílený,“ řekl. „Ještě nikdo nikdy nesestoupil na dno Kaňonu.“

„Nikdo neví, jestli vůbec je nějaké dno,“ vmísil se do hovoru Serna. „Víme jen to, že Meč spadl do mlhy, a zatímco se tu bavíme, stále padá.“

„Nesmysl,“ oponoval Reece. „Všechno má nějaké dno, všechno někde končí. Dokonce i moře.“

„No, i pokud by to dno existovalo,“ odsekl Krog, „k čemu je nám to dobré, když je tak hluboko, že ho nevidíme a dokonce ani neslyšíme dopad takového balvanu? Mohlo by trvat dny, než ho dosáhneme – dokonce týdny.“

„Nehleď na to, že to nebude žádná procházka,“ dodal Serna. „Copak jsi neviděl ty srázy?“

Reece se obrátil a prohlédl si srázy, o kterých Serna mluvil. Prastaré kamenné stěny Kañonu částečně skrývala vířící mlha. Byly hladké, svislé. Věděl, že mají všichni pravdu, nebude to snadné. Ale také věděl, že nemají jinou možnost.

„A bude to ještě horší,“ pronesl Reece. „Stěny jsou kluzké vlhkostí z mlhy. A i kdybychom dosáhli dna, možná se nikdy nedokážeme vrátit zpátky nahoru.“

Všichni ostatní na něj zmateně pohlédli.

„Takže dokonce i ty souhlasíš s tím, že je šílenství se o to pokoušet,“ pronesl Krog.

„Souhlasím, je to šílenství,“ řekl Reece hlasem plným autority a odhodlání. „Ale k šílenství jsme byli zrozeni. Nejsme obyčejní lidé, nejsme obyčejní obyvatelé Prstenu. Jsme zvláštní druh: jsme vojáci. Jsme válečníci. Jsme muži Legie. Složili jsme slib, přísahali jsme. Přísahali jsme, že se nikdy neodchýlíme z cesty jen proto, že bude příliš složitá nebo nebezpečná. Nikdy nezaváhat, i když při našem úsilí můžeme přijít k úhoně. Skrývat se a schovávat je pro slabochy – ne pro nás. Právě to z nás činí válečníky. To je samotná podstata chabrosti: konat věci, které jsou větší než my sami. Konat vznešené věci, i když se zdají nemožné. Konec konců, není to výsledek, který je něčím chabrym, ale pokus o něj. Je to větší, než jsme my. Tohle je to, co jsme.“

Nastalo těžké ticho, jen vítr se proháněl kolem, zatímco všichni mlčky zpracovávali jeho dlouhý proslav.

Konečně udělala Indra krok kupředu.

„Jsem s Reecem,“ řekla.

„Stejně tak i já,“ dodal Elden a vykročil kupředu.

„I já,“ přidal se O'Connor a postavil se Reecovi po boku.

Conven tiše přešel na Reecovu stranu, svíral přitom jílec meče, pak se obrátil a pohlédl na ostatní. „Za Thorgrina,“ řekl, „bych klidně šel i na konec světa.“

Reece se cítil nabitý novou energií. Věděl, že má po boku věrné členy Legie, lidi, kteří se mu stali tak blízkými, jako by šlo o vlastní rodinu. Ti, kteří s ním byli i na samotném konci Impéria. Všech pět jich pevně stálo a hledělo na dva nové členy Legie, Kroga a Sernu. Reece uvažoval, zda se k nim ti dva přidají. Pro další ruce se vždy najde nějaké využití, ale pokud by se chtěli obrátit a odejít, nechal by je. Nehodlal je žádat dvakrát.

Krog i Serna stáli na svých místech a hleděli nejistě na ostatní.

„Já jsem žena,“ řekla jim Indra, „dříve jste si z toho dělali legraci. A přesto tu stojím, připravená přijmout výzvu pro válečníky – zatímco vy, i se svými svaly, stojíte tamhle, směšně a vyděšeně.“

Serna rozzlobeně zavrčel, odhrnul si dlouhé hnědé vlasy ze širokých přivřených očí a vykročil kupředu.

„Půjdu,“ pronesl, „ale jen kvůli Thorgrinovi.“

Na místě už zůstával jen Krog se vzdorovitým výrazem ve zrudlé tváři.

„Jste zatracení blázni,“ řekl. „Vy všichni.“

Ale i přesto nakonec udělal krok kupředu a přidal se k nim.

Reece se spokojeně obrátil a vedl je k okraji Kañonu. Už si nemohli dovolit ztrácet čas.

*

Reece se tiskl ke stěně útesu a probojovával si cestu dolů, ostatní viseli několik stop nad ním a všichni se postupně propracovávali níže. Postupovali takto už několik bolestivých hodin. Reecovo srdce bušilo, jak se snažil udržet na místě, prsty zhrublé a znecitlivělé chladem, nohy klouzající po vlhkém kameni. Nepředpokládal, že to bude až takhle náročné. Před sestupem se zahleděl dolů,

prohlížel si terén i tvary kamenů a všiml si, že na některých místech klesá stěna přímo svisle dolů, naprosto hladká a bez jakékoli možnosti po ní sešplhat. Na jiných místech byla pokrytá hustým mechem a na dalších pak byla zvlněná, zvětralá, s množstvím děr, záchyťů a otvorů, do kterých by se dalo zapřít rukama či nohama. Dokonce na několika místech viděl i římsy, na kterých by se dalo odpočívat.

Samotný sestup se ale ukázal náročnější, než se zpočátku zdál. Mlha jim opakovaně zakrývala výhled, a jak postupně šplhali dolů, bylo stále těžší a těžší najít místa, kde by se mohli zachytit. Nemluvě o tom, že i přes dobu, kterou už strávili sestupem, zůstávalo dno, tedy pokud vůbec existovalo, stále v nedohlednu.

Reece cítil, jak v něm postupně narůstá strach. V hrdle mu vyschlo a jedna jeho část uvažovala, jestli nedělá osudovou chybu.

Neodvažoval se ale ukázat svůj strach ostatním. Thor byl pryč a tak břemeno vůdcovství spočívalo na něm. On byl vůdce, a tak musel jít příkladem. Také mu bylo jasné, že kdyby projevil svoje obavy, ničemu by to neprospělo. Musel zůstat silný a soustředěný. Věděl, že strach by jen zastřel jeho skutečné schopnosti.

Ruce se mu třásly, když se zachytil v dalším otvoru. Sám sobě musel poručit, aby nemyslel na to, co se nachází pod ním, a přemýšlel pouze nad tím, co má před sebou.

Pěkně jeden krok za druhým, říkal si. Cítil se lépe, když uvažoval tímhle způsobem.

Reece našel další otvor a udělal další krůček dolů, pak další a postupně se dostával do toho správného tempa a rytmu.

„POZOR!“ zaječel někdo.

Reece se zapřel a cítil, jak na něj a všude kolem něj přšely drobné kamínky, odrážely se mu od hlavy a ramen. Vzhlédl a uviděl velký kámen, jak se řítí dolů, uhnul jen tak tak, kámen ho těsně minul.

„Promiň!“ zavolal na něj O'Connor. „Uvolněný kámen!“

Reecovi bušilo srdce, když se znovu podíval dolů, ale snažil se zůstat klidný. Umíral touhou vědět, jak dlouhá cesta jim ještě zbývá. Sebral malý kámen, který mu přistál na rameni, hodil ho dolů a sledoval, jak padá.

Sledoval a čekal, jestli uslyší zvuk dopadu.

Nezaslechl ani zašustění.

Jeho temná předtucha byla ještě naléhavější. Stále neměli ani tušení, jak hluboko Kaňon končí. A vzhledem k tomu, že už teď se mu třásly ruce i nohy, nebyl si jistý, jestli sestup zvládnou. Reece polkl, hlavou mu vířily nejrůznější myšlenky, ale i přesto pokračoval v sestupu. Co když měl Krog pravdu? Co když opravdu žádné dno neexistuje? Co když je tohle jen zoufalá sebevražedná mise?

Reece opět sestoupil o několik stop níž, podařilo se mu nabrat rychlost, ale náhle zaslechl zvuk těla klouzajícího po kameni a pak něčí výkřik. Cítil, že se nad ním něco děje, a když vzhlédl, viděl Eldena, jak začíná padat, sklouzával přímo vedle Reece.

Instinktivně napřáhl ruku a podařilo se mu zachytit Eldenovo zápěstí přesně ve chvíli, kdy proklouzával kolem něj. Naštěstí se Reece pevně držel druhou rukou kamenného výstupku a podařilo se mu Eldena udržet. Zachránil ho tak před dlouhým pádem přímo do hlubiny. Elden se houpal nad propastí, nedařilo se mu najít žádnou oporu pro nohy. Byl příliš velký a těžký a Reece cítil, jak ho postupně opouštějí síly.

Objevila se Indra, rychle šplhala dolů, natáhla ruku a zachytila Eldena za druhé zápěstí. Elden se stabilizoval, ale stále se mu nedařilo najít oporu.

„Nemůžu najít žádný záchyť!“ zařval na ně Elden, v jeho hlase byla slyšet panika. Divoce kopal a Reece se bál, že on sám ztratí oporu a oba se zřítí do propasti. Musel rychle něco vymyslet.

Pak si vzpomněl na lano a záchytný hák, který jim O'Connor ukázal ještě před sestupem. Nástroj, kterým zdolávali hradby při obléháních. Pro případ, že by se hodilo, oznámil jim O'Connor.

„O'Connore, tvoje lano!“ zařval Reece. „Hod' ho dolů!“

Reece vzhlédl a sledoval O'Connora, jak odmotává lano z opasku, zaklání se a zaráží hák do praskliny ve stěně. Zarazil ho vši silou, která mu zbývala, několikrát vyzkoušel, jestli pevně drží a pak hodil lano dolů. To se teď kývalo za Reecovými zády.

Bylo na čase. Eldenova kluzká dlaň už vyklouzávala z Reecovy ruky a když začal padat, zachytil se Elden připraveného lana. Reece zadržel dech a modlil se, aby lano vydrželo.

A skutečně, vydrželo. Elden se pomalu přitáhl nahoru, konečně našel dostatečnou oporu pro nohy, postavil se na římsu a těžce oddechoval. Podařilo se mu zase nabýt rovnováhu. Zhluboka vydechl úlevou, stejně tak i Reece. Bylo to opravdu o vlásek.

*

Šplhali a pachtili se stále níž, Reece už ani nevěděl, kolik času uplynulo. Nebe potemnělo a i přes chlad kolem se Reece potil. Zdálo se mu, že každá chvíle, kterou stráví na stěně, by mohla být jeho poslední. Nohy i ruce se mu divoce třásly a v uších mu zněl jen zvuk jeho vlastního dechu. Přemýšlel, jak dlouho ještě vydrží pokračovat v sestupu. Věděl, že pokud brzy nedosáhnou dna, budou muset zastavit a odpočinout si, obzvláště když přijde noc. Problémem ale bylo, že tu nebylo kde zastavit a odpočívat.

Reece si nemohl pomoci, musel přemýšlet nad tím, jestli se všichni unaví natolik, že by začali jeden po druhém padat dolů.

Ozvalo se hlasité dunění kamenů a pak se na Reece sesypala malá lavina kamínků, které mu přšely na ramena, na hlavu i do očí. Zastavilo se mu srdce – zaslechl výkřik, jiný než předtím. Smrtný výkřik. Koutkem oka zahlédl, jak se za ním řítí dolů, téměř rychleji než si to stihl uvědomit, lidské tělo.

Reece napřáhl ruku, aby ho zachytil, ale vše se seběhlo příliš rychle. Vše, co mohl dělat, bylo, že se obrátil a sledoval Kroga, který se s hlasitým jekotem volným pádem řítí po zádech dolů, přímo do nicoty.

KAPITOLA TŘETÍ

Kendrick seděl v sedle, vedle něj Erec, Bronson, Srog a za nimi tisíce jeho mužů. Všichni hleděli na Tira a imperiální jednotky. Nakráčeli přímo do pasti. Tirus je všechny prodal a Kendrick si uvědomil, že byla velká chyba mu věřit. Uvědomil si to ale až příliš pozdě.

Kendrick se ohlédl na pravou stranu a spatřil deset tisíc imperiálních vojáků vysoko na hřebeni údolí, šípy připravené ke střelbě. Po levé straně jich viděl stejný počet. A před ním jich stálo ještě víc. Kendrickových pár tisíc mužů nemělo šanci zvítězit nad takovou početní převahou. Ve chvíli, kdy by se o to pokusili, by byli zmasakrováni. A vzhledem k těm všem nataženým lukům stačil jediný špatný pohyb a rozpoutala by se jatka. Z geografického hlediska jim jejich pozice na úpatí hřebene také nijak nepomohla. Tirus si místo pro přepad vybral skvěle.

Kendrick mohl jen bezmocně sedět, tváře mu hořely vztekem a pobouřením. Upřeně hleděl na Tira, který seděl na koni a samolibě se na ně usmíval. Po jeho boku byli jeho čtyři synové a vedle nich ještě imperiální velitel.

„To jsou pro tebe peníze tolik důležité?“ zeptal se Kendrick Tira vzdáleného stěží deset stop. Hlas měl studený jako led. „Prodáš svoje vlastní lidi? Svoji vlastní krev?“

Tirus neprojevil ani špetku lítosti, místo toho se jeho úsměv ještě rozšířil.

„Tvoji lidé nejsou moje krev, pamatuješ?“ řekl. „To je důvod, proč si nemohu, podle vašich zákonů, nárokovat trůn svého bratra.“

Erec si rozzlobeně odkašlal a vmísil se do hovoru.

„Podle zákonů MacGilů přechází trůn na syna – ne na bratra.“

Tirus zavrtěl hlavou.

„To už nemá žádný význam. Na vašich zákonech už dál nezáleží. Síla nad zákony vždy zvítězí. Zákony tvoří silní. A teď, jak můžete všichni vidět, jsem já ten silnější. Což znamená, že od této chvíle tvořím zákony já. Následující generace si nebudou pamatovat žádný z vašich zákonů. Vše, co si budou pamatovat, je to, že já, Tirus, jsem byl král. Ne ty, ani tvoje sestra.“

„Nezákonní vládcí se na trůnu nikdy dlouho neudrží,“ oponoval Kendrick. „Můžeš nás zabít. Můžeš dokonce přesvědčit Andronica, aby ti nechal trůn. Ale oba víme, že nebudeš vládnout dlouho. Vaz ti zlomí stejná zrada, jakou jsi připravil pro nás.“

Tira jeho řeč ani v nejmenším nevyvedla z míry.

„V tom případě si vychutnám krátké dny své vlády, dokud budu moct, a poté zatleskám muži, který mne dokáže zradit tak skvělým způsobem, jakým jsem zradil já vás.“

„Dost řečí!“ vykřikl imperiální velitel. „Okamžitě se vzdejte nebo budou všichni vaši muži pobiti!“

Kendrick na něj upřel svůj rozrušený pohled. Věděl, že se musí vzdát i přesto, že se vzdát nechtěl.

„Složte zbraně,“ pronesl Tirus rozvážným, uklidňujícím hlasem, „a budu s vámi jednat spravedlivě, jako válečník s válečníky. Budete moji váleční zajatci. Možná nectím vaše zákony, ale ctím válečnické zásady. Slibuji ti, že se vám pod mojí ochranou nic nestane.“

Kendrick se ohlédl na Bronsona, Sroga i Erecu, všichni jeho pohled opětovali. Všichni hrdí válečníci, nikdo nepronesl ani slovo, pouze koně pod nimi nervózně přešlapovali.

„Proč bychom ti měli věřit?“ zvolal Bronson směrem k Tirovi. „Už jsi dokázal, že tvoje slovo nic neznamená. Docela mám chuť zemřít tady na bojišti, jen proto, abych setřel ten nafoukaný úsměv z tvého obličeje.“

Tirus obrátil svůj pohled na Bronsona a zamračil se.

„Mluvíš a přítom ani nejsi MacGil. Jsi McCloud. Nemáš žádné právo zasahovat do záležitostí MacGilů.“

Kendric se rychle ozval s obhajobou svého přítele: „Bronson je teď stejný MacGil, jako kdokoli z nás. Mluví hlasem našich mužů.“

Tirus zaskřípal zuby, očividně ho mluvení přestalo bavit.

„Volba je na tobě. Rozhlédni se kolem a uvidíš tisíce našich připravených lukostřelců. Převezli jsme tě. Pokud se jen pokusíte sáhnout po mečích, padnou tvoji muži mrtví přímo na místě, kde jsou. Situaci jistě chápeš sám dostatečně dobře. Jsou chvíle, kdy je třeba bojovat a chvíle, kdy je třeba se vzdát. Pokud chceš ochránit své muže, uděláš to, co by udělal každý dobrý velitel. Složíš zbraně.“

Kendrick několikrát zatnul zuby, připadal si, jako by měl zevnitř shořet. Nerad, ale přesto musel uznat, že Tirus má pravdu. Rozhlédl se a věděl, že by většina, ne-li rovnou všichni, jeho muži okamžitě zemřeli, pokud by se pokusili bojovat. I když sám velmi toužil po boji, byla by to sobecká volba. A i přesto, že Tirem pohrdal, cítil, že tentokrát mluví pravdu. Že jeho mužům nikdo neublíží. Když budou žít, mohou vždycky bojovat. Někdy jindy, na jiném místě, na jiném bojišti.

Ohlédl se na Erecu, muže, se kterým vybojoval nespočet bitev, šampiona Stříbrných, a věděl, že přemýšlí o stejné věci. Být vůdcem bylo něco jiného než být válečníkem: válečník mohl bezstarostně bojovat a o nic dalšího se nezajímat, ale vůdce musí myslet nejprve na ostatní.

„Je čas, kdy jsou potřeba zbraně, a je čas, kdy je třeba se vzdát,“ vykřikl Erec. „Přijímáme tvoje slovo válečníka, že našim mužům nebude ublíženo. Za takové podmínky složíme zbraně. Pokud své slovo porušíš, Bůh ti pomáhej – vrátím se třeba z pekla, abych pomstil každého jednoho ze svých mužů.“

Tirus spokojeně přikývl. Erec si odepjal pochvu i s mečem a odhodil ji na zem, kam dopadla s hlasitým třesknutím.

Kendrick následoval jeho příkladu, stejně jako Bronson a Srog. Všichni se zdráhali, ale věděli, že je to moudré rozhodnutí.

Za nimi se ozvalo řinčení tisíců zbraní, když se Stříbrní, MacGilovci i Silesiané vzdali a odhodili svoje zbraně na zmrzlou zem.

Tirus se široce usmál.

„Teď sesedněte,“ přikázal.

Jeden po druhém sesedali a postavili se před koně.

Tirus se zašklebil a vychutnával si vítězství.

„Po všechny ty roky, kdy jsem byl v exilu na Horních ostrovech, jsem záviděl svému staršímu bratrovi Králův Dvůr a veškerou jeho moc. Ale který z MacGilů je nejmocnější teď?“

„Moc získaná zradou není žádná moc,“ odpověděl Bronson.

Tirus se zamračil a pokynul svým mužům.

Ti vyrazili kupředu a začali všem svazovat zápěstí hrubými provazy. Všechny je odtáhnou pryč, tisíce zajatců.

Když Kendricka vláčeli pryč, vzpomněl si náhle na svého bratra Godfreyho. Všechno to společně naplánovali, ale od té doby ho nikde neviděl, ani nikoho jiného z jeho mužů. Uvažoval – že by se mu nějakým způsobem podařilo uprchnout? Modlil se, aby Godfreyho potkal lepší osud než Kendricka a jeho muže. Z nějakého důvodu se cítil plný naděje.

U Godfreyho člověk nikdy neví.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Godfrey jel v čele svých mužů následován Akorthem, Fultonem a silesiánským generálem. Po boku mu jel imperiální velitel, kterého velkoryse vyplatil. Godfrey měl na tváři široký úsměv. Když se ohlédl a spatřil oddíl imperiálních vojáků o síle několika tisíc mužů, kteří táhli s nimi, aby se připojili k jeho věci, cítil se více než spokojeně.

S uspokojením pomýšlel na odměnu, kterou jim dal, ty nekonečné pytle plné zlata, vybavoval si výrazy na jejich tvářích a byl v povznesené náladě z toho, že jeho plán vyšel. Až do posledního okamžiku si tím nebyl jistý, ale teď poprvé po dlouhé době zase volně dýchal. Koneckonců existuje mnoho způsobů, jak vyhrát bitvu, a on právě jednu vyhrál, aniž by prolil jedinou kapku krve. Možná ho to nečiní tak odvážným a rytířským jako jsou ostatní válečníci, ale pořád to byl jeho úspěch. A nebyl právě to ten důležitý cíl? Mnohem raději nechal všechny své muže naživu za cenu menšího úplatku, než by viděl polovinu z nich padnout při nějakém zběsilém hrdinském činu. Takový zkrátka byl.

Godfrey pracoval tvrdě, aby dosáhl toho, co měl. Využil všechny své konexe z černého trhu, hampejzů, zadních uliček a hospod, aby zjistil, kdo s kým spal, které nevěstince v Prstenu imperiální vojáci často navštěvují, a kteří velitelé imperiálního vojska byli ochotní nechat se uplatit. Godfrey měl hlubší síť pokoutných kontaktů než kdokoli jiný – také strávil většinu svého dosavadního života tím, že je navazoval. A teď se mu perfektně hodily. To, že každý ze svých zdrojů štědře odměnil, rovněž nebolelo. Konečně našel pro zlato svého otce dobré využití.

Přesto si Godfrey nemohl být do posledního okamžiku jistý, jestli se na ně může spolehnout. Každý má svou cenu a Godfrey si uvědomoval, že se pustil na hodně tenký led. Věděl, že je to sázka do loterie, a že imperiální vojáci jsou jen tak stálí, jako zlato, kterým je zaplatil. Ale zaplatil je velmi štědře a nakonec se ukázalo, že jsou spolehlivější, než vůbec doufal.

Samozřejmě neměl ani tušení, jak dlouho mu tento oddíl imperiálních jednotek zůstane oddaný. Ale dostali se ven minimálně z jedné bitvy a prozatím je měl na své straně.

„Mýlíš se v tobě,“ ozval se hlas.

Godfrey se otočil a spatřil salesiánského generála, který se k němu blížil a ve tváři se mu zračil výraz obdivu.

„Musím přiznat, že jsem o tobě pochyboval,“ pokračoval. „Omlouvám se. Nedokázal jsem si představit, jaký plán vytáhneš z rukávu. Ale byl skutečně důmyslný. Už nikdy nebudu o tvých schopnostech pochybovat.“

Godfrey se na něj usmál s pocitem zadostiučinění. Všichni generálové, všechny ty vojenské typy, o něm pochybovali celý jeho život. Na dvoře jeho otce, dvoře válečníků, na něj vždy všichni pohlíželi s opovržením. A nyní konečně všichni viděli, že i on dokáže být svým vlastním způsobem stejně schopný jako oni.

„Nemějte obavy,“ řekl Godfrey. „I já o sobě někdy pochybuji. Učím se za pochodu. Nejsem velitel a nemám žádný jiný mistrovský plán než za každou cenu přežít.“

„A kam teď?“ zeptal se generál.

„Připojíme se ke Kendrickovi, Erecovi a ostatním a uděláme vše, co bude v našich silách, abychom podpořili jejich věc.“

Pokračovali v jízdě, tisícovka mužů, podivná a zneklidňující aliance mezi imperiálními vojáky a Godfreyho muži. Přes kopce a údolí, napříč dlouhými, suchými, prašnými pláněmi, mířili k údolí, ve kterém jim Kendrick řekl, že se setkají.

Jak jeli, Godfreymu se hlavou honily miliony myšlenek. Myslel na to, jak se asi daří Kendrickovi a Erecovi. Představoval si, jakou budou mít přesilu. A přemýšlel, jak se jemu samotnému bude dařit v příští bitvě, ve skutečné bitvě. Tentokrát už nebyl žádný způsob, jak se jí vyhnout. Godfrey už neměl v rukávu žádné další triky. Žádné další zlato.

Nervózně polkl. Cítil, že nemá tak ohromnou odvahu, jakou ostatní vypadali, že mají. Zdálo se mu, že se s ní už museli narodit. Všichni ostatní vypadali tak nebojácně, v bitvě a dokonce i v životě. Ale Godfrey si musel připustit, že se bojí. Když na to dojde, na bitevní vřavu, věděl, že se jí nebude snažit vyhnout. Ale byl nemotorný a těžkopádný. Neměl takové bojové dovednosti jako ostatní. A nevěděl, kolikrát ho ještě zachrání jen samotní bohové štěstěny.

Zdálo se, že ostatní se vůbec nestarají o to, zda zemřou – všichni vypadali odhodlaní položit své životy za slávu. Godfrey slávu oceňoval. Ale mnohem více si vážil života. Miloval pivo, miloval jídlo a dokonce i teď cítil kručení v žaludku a nutkání být zpátky v bezpečí v nějaké hospodě. Život v bitvě zkrátka nebyl nic pro něj.

Ale Godfrey myslel na Thora, který je tam někde v zajetí. Myslel na všechny své blízké, kteří bojovali za stejnou věc, a věděl, že tohle je místo, kde mu jeho čest, ať je jakkoli poskvřněná, velí být.

Jeli stále dál, až všichni vystoupali na vrchol, ze kterého se jim naskytl široký rozhled do údolí, které se rozkládalo pod nimi. Zastavili se. Godfrey zamžoural do oslepujícího slunce a snažil se zaostřit a pochopit to, co před sebou vidí. Zdvihl jednu ruku, aby si zaclonil oči, a zmateně se rozhlížel.

Ale najednou mu bylo k jeho hrůze všechno jasné. Godfreyho srdce se zastavilo. Dole pod nimi byly tisíce Kendrickových, Erecových a Srogových mužů. Všichni byli odváděni pryč jako zajatci. To byla ta bojová síla, se kterou se měl setkat. Byli kompletně obklíčeni desetinásobnou přesilou imperiálních vojáků. Všichni byli na nohou a měli spoutaná zápěstí. Ze všech nyní byli vězni a všichni byli vlečeni pryč. Godfrey věděl, že Kendrick a Erec by se nikdy nevzdali, pokud by k tomu neměli dobrý důvod. Vypadalo to, že padli do pasti.

Godfrey zůstal stát, ochromený panikou. Přemýšlel, jak se to jen mohlo stát. Celou dobu očekával, že je všechny najde v dobře rozehrané bitvě, předpokládal, že se k nim jeho jízda připojí a přidá se k útoku. Ale teď místo toho pomalu mizeli za obzorem, už dobrý půl den cesty před nimi.

Generál imperiálních vojsk dojel ke Godfreymu a posmíval se.

„Zdá se, že vaši muži prohráli,“ řekl imperiální generál. „To nebylo součástí naší dohody.“

Godfrey se k němu otočil a viděl, jak znepokojeně generál vypadá.

„Dobře jsem vám zaplatil,“ připomněl mu Godfrey. Byl nervózní, ale shromáždil veškeré své úsilí, aby jeho hlas zněl co nejpřesvědčivěji, zatímco si uvědomoval, jak se jejich vzájemná dohoda rozpadá. „A ty jsi slíbil, že se připojíte k naší věci.“

Ale imperiální generál zavrtěl hlavou.

„Slíbil jsem, že se k vám připojím v bitvě, ne na sebevražedné výpravě. S mými pár tisíci muži nepůjdu proti batalionu Andronicovy armády. Naše dohoda se změnila. Můžete s nimi bojovat sami – a já si nechám zlato.“

Imperiální generál se otočil a vykřikl, když zaryl paty do boků svého koně a vyrazil opačným směrem. Jeho muži ho následovali a brzy zmizeli na opačném konci údolí.

„Má naše zlato!“ řekl Akorth. „Máme ho pronásledovat?“

Godfrey jen zavrtěl hlavou a sledoval, jak imperiální vojáci mizí z dohledu.

„K čemu by to bylo dobré? Zlato je zlato. Nebudu kvůli němu riskovat naše životy. Nechte ho jít. V životě jde o víc.“

Godfrey se otočil a sledoval obzor a mizející skupinu Kendrickových a Erecových mužů, kteří ho nyní zajímali podstatně víc. Teď neměl žádnou zálohu a cítil se ještě více izolovaný než předtím. Cítil, jak se všechny jeho plány rozpadají.

„Co teď?“ zeptal se Fulton.

Godfrey pokrčil rameny.

„Nemám ponětí,“ odpověděl.

„Takový věci bys neměl říkat,“ odvětil Fulton. „Teď jsi velitel.“

Ale Godfrey jen znovu pokrčil rameny. „Říkám pravdu.“

„Tyhle vojenský věci jsou složité,“ řekl Akorth, sundal si přilbu a poškrábal se na břicho. „Zdá se, že to úplně nevyšlo, jak jsi předpokládal, co?“

Godfrey dál seděl na koni, vrtěl hlavou a přemýšlel, co by měl dělat. Musel se vypořádat se situací, kterou neočekával, a neměl žádný záložní plán.

„Půjďme zpátky?“ zeptal se Fulton.

„Ne,“ slyšel se Godfrey odpovídat, což překvapilo i jeho samotného.

Ostatní se šokovaně otočili a podívali se na něj. Další vojáci se shlukli blíž, aby slyšeli jeho rozkazy.

„Možná nejsem velký válečník,“ řekl Godfrey, „ale ti muži tam dole jsou moji bratři. Oni je odvádí pryč. Nemůžeme se teď otočit a jet zpět. I kdyby to pro nás znamenalo smrt.“

„Zešlel jsi?“ zeptal se salesiánský generál. „Všichni tihle skvělí válečníci, Stříbrní, MacGilovští a silesiánští vojáci – všichni tihle muži nedokázali porazit imperiální vojsko. Proč myslíš, že několik tisíc mužů, našich vojáků, pod tvým velením to dokáže?“

Godfrey se na něj podrážděně otočil. Unavovalo ho, jak o něm neustále někdo pochybuje.

„Nikdy jsem neřekl, že vyhraje,“ odvětil. „Říkám jen, že to je správná věc. Já je neopustím. Takže jestli se chcete obrátit a jet domů, prosím. Přepadnu je sám.“

„Jsi nezkušený velitel,“ řekl generál a zamračil se. „Nevíš, o čem mluvíš. Povedeš všechny tyhle muže na jistou smrt.“

„To jsem,“ přisvědčil Godfrey. „To je pravda. Ale ty jsi slíbil, že už o mně nebudeš pochybovat. A já se neobrátím zpět.“

Godfrey popojel několik kroků dopředu na malý pahorek, aby ho všichni jeho muži viděli.

„VOJÁCI!“ zvolal dunivým hlasem. „Vím, že mě neznáte jako zkušeného a osvědčeného velitele, tak jako znáte Kendricka, Ereca nebo Sroga. A je pravda, že nemám jejich dovednosti. Ale mám srdce, aspoň příležitostně. A vím, že vy ho máte také. Vím, že tam jsou naši bratři a jsou v zajetí. A já sám raději zemřu, než abych přihlížel, jak je vlečou pryč, a pak se jako poslušný pes vrátí domů do našich měst a čekal, kdy Impérium vpadne také k nám a všechny nás pobije. Tím si můžete být jisti: jednoho dne nás všechny pobijí. Můžeme padnout teď, dokud stojíme na vlastních nohou a dokážeme bojovat, pronásledovat nepřitele jako svobodní muži. Nebo můžeme padnout v hanbě a bez cti. Volba je na vás. Pojeďte se mnou a ať přežijete nebo ne, vydobudete si slávu!“

Ozval se silný křik jeho mužů, tak nadšený, že to překvapilo i samotného Godfreyho. Všichni pozvedli meče vysoko do vzduchu, což jim všem dodalo odvalu.

Zároveň díky tomu Godfreymu došla skutečná podstata toho, co právě řekl. Svůj projev si nepromyslel předem, prostě se nechal strhnout daným okamžikem. Teď si uvědomoval, že na sebe vzal závazek, a byl svými vlastními slovy šokován. Jeho vlastní odvaha vyplašila i jeho samotného.

Zatímco muži vyskakovali do sedel, chystali si zbraně a připravovali se na závěrečný útok, Akorth a Fulton se přiblížili k němu.

„Napiješ se?“ zeptal se Akorth.

Godfrey shlédl a viděl, že jeho přítel k němu natahuje měch s vínem, a doslova mu ho vytrhl z ruky. Zaklonil hlavu a hltavě pil, dokud téměř všechno víno nevyopil, sotva při tom popadal dech. Konečně si Godfrey otřel hřbetem ruky ústa a podal měch zpátky.

Co jsem to udělal? pomyslel si. Vysílá sebe i ostatní bojovat do bitvy, kterou nemohou vyhrát. Přemýšlel vůbec?

„Nemyslel jsem, že to v sobě máš,“ řekl Akorth a surově ho plácl do ramene ve chvíli, kdy Godfrey říhнул. „Pěkná řeč. Lepší než divadlo!“

„Měli jsme prodávat lístky!“ vmísil se Fulton.

„Řekl bych, že máš celkem pravdu,“ uznal Akorth. „Je lepší zemřít na nohou než na zádech.“

„Ale zemřít na zádech taky nemusí být tak zlý, pokud jsi v posteli v nějakém bordelu,“ dodal Fulton.

„Hele, hele!“ řekl Fulton. „A co teprve zemřít s korbelem piva v ruce a zakloněnou hlavou!“

„To by rozhodně bylo fajn,“ řekl Akorth a napil se.

„Ale řekl bych, že po nějaký době se to všechno omrzí,“ dodal Fulton. „Kolik korbelů může jeden chlap vypít, kolik ženských zvládne jeden chlap ojet?“

„No, hodně, pokud to správně promyslíš,“ odpověděl Akorth.

„Nicméně tím chci říct, že může být zábava umřít jiným způsobem, ne tím nudným.“ Akorth si povzdechl.

„No, jestli z tohoto všeho vyvázneme živí, budeme mít aspoň pořádný důvod se pořádně napít. Poprvé v životě si to zasloužíme!“

Godfrey se odvrátil, snažil se nevnímat Fultonovo a Akorthovo neustálé tlachání. Potřeboval se soustředit. Nadešel čas, aby se stal mužem a hodil za hlavu bezstarostné žertování a hospodské vtipy. Musel učinit skutečné rozhodnutí, které ovlivní životy skutečných mužů ve skutečném světě. Cítil na sobě tíhu. Nemohl se zbavit myšlenek na to, zda se jeho otec cítil stejně. Zvláštním způsobem tak, jak toho muže nenáviděl, s ním zároveň začal sympatizovat. A dokonce ho, ke svému vlastnímu zděšení, začínal mít rád.

Godfreyho přemohl nával sebedůvěry a zcela zapomněl na nebezpečí, které na něj čekalo. Náhle pobídl koně a s hlasitým výkřikem vyrazil dolů do údolí.

Vzápětí se za ním ozval válečný pokřik tisíců mužů a Godfreyho uši naplnil zvuk kopyt jejich koní, kteří vyrazili za ním do útoku.

Godfrey cítil závrať. S větrem ve vlasech a vínem rychle stoupajícím do hlavy uháněl vstříc jisté smrti a přemýšlel, do čeho se to, pro všechno na světě, vrhl.

KAPITOLA PÁTÁ

Thor seděl na koňském hřbetě, otec na druhém koni po jeho boku, McCloud na druhé straně a Rafi poblíž. Za nimi se nacházely desítky tisíc imperiálních vojáků, hlavní divize Andronicovy armády, skvěle disciplinované a vyčkávající na Andronicovy příkazy. Všichni seděli na vrcholu hřebenu a hleděli na Vysočinu, jejíž vrcholy byly pokryté sněhem. Na vrcholu Vysočiny bylo posazeno McCloudské město, Vysokohrad, a Thor cítil napětí, když sledoval tisíce vojáků vyjíždějících ven z města, kteří táhli proti nim a chystali se na bitvu.

Nebyli to MacGilovi muži. Nebyli to ani imperiální vojáci. Měli na sobě brnění, které Thor matně rozpoznával. Pevněji sevřel jílec svého nového meče. Stále si nebyl jistý, kdo byli ti vojáci ani proč na ně útočili.

„McCloudovci. Moji bývalí vojáci,“ vysvětloval McCloud Andronicovi. „Všichni dobří McCloudští vojáci. Všichni muži, které jsem dříve trénoval a po jejichž boku jsem bojoval.“

„Ale teď se obrátili proti tobě,“ konstatoval Andronicus. „Shromáždili se, aby se s tebou utkali v bitvě.“

McCloud se zamračil. Bez jednoho oka a s tváří označovanou imperiální pečetí vypadal groteskně.

„Je mi líto, můj pane,“ řekl. „Není to moje vina. To je práce mého chlapce, Bronsona. Obrátil můj vlastní lid proti mně. Kdyby nebylo jeho, všichni by se k nám teď přidali, aby bojovali za tvoji velkou věc.“

„To není kvůli tvému chlapci,“ opravil ho Andronicus s ocelovým tónem v hlase a obrátil se k němu. „Je to kvůli tomu, že ty jsi slabý velitel a ještě slabší otec. Selhání ve tvém synovi je tvoje selhání. Měl jsem vědět, že nedokážeš zvládnout své vlastní lidi. Měl jsem tě zabít už dávno.“

McCloud nervózně polkl.

„Můj pane, můžeš také vzít v úvahu, že nebojujím jen proti mně, ale také proti tobě. Chtějí Prsten osvobodit od Impéria.“

Andronicus zavrtěl hlavou a pohrával si s náhrdelníkem ze scvrklých hlav.

„Ale ty jsi teď na mé straně,“ řekl. „Takže bojovat proti mně znamená bojovat také proti tobě.“

McCloud tasil meč a zachmuřeně se zahleděl na blížící se armádu.

„Budu bojovat a zabiju každého jednotlivého muže z mé armády,“ prohlásil.

„Já vím, že ano,“ řekl Andronicus. „Protože jestli ne, sám tě zabiju. Nepotřebuji tvoji pomoc. Moji muži dokáží napáchat mnohem větší škody, než jaké si vůbec dokážeš představit – zejména, když je vede můj vlastní syn, Thornicus.“

Thor seděl na svém koni a jakoby vzdáleně k němu doléhala jejich konverzace, přesto z ní zároveň vůbec nic neslyšel. Byl jako ve snu. Jeho mysl se hemžila cizími myšlenkami, takovými, které nepoznával, myšlenkami, které pulsovaly v jeho mozku a neustále mu připomínaly oddanost, kterou dlužil svému otci, povinnost bojovat za Impérium. Jeho osud coby syna mocného Andronica. Takové myšlenky neustále vířily jeho myslí a bez ohledu na to, jak moc se snažil, nedokázal od nich svou mysl oprostit a jasně myslet, vytvářet vlastní myšlenky. Bylo to, jako kdyby se stal rukojmím ve svém vlastním těle.

Jak Andronicus mluvil, každé jeho slovo se stalo v Thorově mysli návrhem, pak příkazem. A pak se nějak přeměnily v jeho vlastní myšlenky. Thor vedl vnitřní zápas. Malá část jeho já se snažila jakkoli zbavit takových cizích pocitů a dosáhnout místa, ve kterém bude zase vše jasné. Ale čím víc se snažil, tím to bylo těžší.

Jak ze hřbetu svého koně sledoval blížící se armádu pádící přes planiny, cítil krev, která mu kolovala v žilách, a jediné, na co dokázal myslet, byla loajalita k jeho otci a nutkání zničit každého, kdo stál jeho otci v cestě. A jeho osudu vládnout Impériu.

„Thornicu, slyšel jsi mě?“ strčil do něj Andronicus. „Jsi připravený dokázat svému otci svou sílu a oddanost v bitvě?“

„Ano, otče,“ odpověděl Thor s pohledem stále upřeným před sebe. „Budu bojovat s každým, kdo chce bojovat s tebou.“

Andronicus se široce usmál. Otočil se čelem ke svým mužům.

„VOJÁCI!“ zvolal. „Nadešel čas, abychom se střetli s nepřítelem, abychom Prsten jednou provždy zbavili všech zbývajících rebelů. A dnes začneme s těmito McCloudovci, kteří si troufají se nám postavit. Thornicus, můj syn, nás v této bitvě povede. Budete ho následovat tak, jako byste následovali mě. Položíte za něj své životy, jako byste je položili za mě. Pokud zradíte jeho, zradíte mě!“

„THORNICUS!“ zakřičel Andronicus.

„THORNICUS!“ zazněl jako ozvěna sbor deseti tisíc hlasů imperiálních jednotek za nimi.

Thor, povzbuzen, zvedl vysoko nad hlavu svůj nový meč, meč Impéria, ten, který mu věnoval jeho milovaný otec. Cítil sílu, kterou mu meč dodával, sílu jeho rodu, jeho národa, všeho, čím mu bylo souzeno být. Konečně byl zpátky doma, opět se svým otcem. Pro svého otce by Thor udělal cokoli. Položil by za něj život.

Thor vyrazil válečný pokřik, pobídl koně a vyrazil jako první do bitvy směrem dolů do údolí. Za ním se ozval mohutný bojový pokřik a desítky tisíc mužů vyrazily za ním, všichni připraveni následovat Thornica až k jejich smrti.

KAPITOLA ŠESTÁ

Mycoples ležela schoulená, zamotaná v ohromné akdonové síti, a nemohla se protáhnout ani rozprostřít křídla. Byla spoutaná na palubě imperiální lodi, a i když zápasila se sítí, nedokázala zvednout hlavu, hýbat končetinami nebo vysunout pařáty. Nikdy v životě se necítila tak hrozně. Nikdy necítila takový nedostatek svobody a sil. Byla schoulená do klubíčka, pomalu sklíčeně mrkala. Více ztrápená Thorovým osudem než svým vlastním.

Mycoples dokázala vnímat Thorovu energii dokonce i na takto nezměrnou vzdálenost, dokonce i když její loď plula přes moře a houpala se nahoru a dolů po obrovských vlnách. Tělo jí stoupalo a klesalo, když se vlny převalovaly přes palubu. Mycoples cítila, že se Thor mění, stává se někým jiným, přestává být tím mužem, kterého kdysi znala. Lámalo jí to srdce. Nemohla si pomoci, připadala si, jako by ho zklamala. Ještě jednou zkusila zabojevat se sítí, tak moc se k němu chtěla dostat a zachránit ho. Ale nedokázala se osvobodit, síť každý její nápor vydržela.

Ohromná vlna se roztříštila o palubu a zpěněné vody Tartuviánu se dostaly pod síť. Voda Mycoples odnesla o kus dál až k dřevěnému lodnímu trupu, o který se zastavila, když do něj narazila hlavou. Mycoples se přikrčila a smutně zavrčela. Už neměla sílu ani elán, který mívala dřív. Podřídila se svému novému osudu, věděla, že ji vezou někam daleko, kde ji zabijí, nebo hůř, odsoudí k životu v zajetí. Bylo jí jedno, co se s ní stane. Chtěla jen, aby byl Thor v pořádku. A chtěla šanci, aspoň jednu poslední šanci pomstít se útočníkům.

„Tady je! Sklouzla se přes polovinu paluby!“ vykřikl jeden z imperiálních vojáků.

Mycoples pocítila náhlou bodavou bolest na citlivých šupinách hlavy a když vzhledla, uviděla dva imperiální vojáky s kopími dlouhými třicet stop, jak ji z bezpečné vzdálenosti pošťuchují skrz síť. Zkusila vyrazit jejich směrem, ale byla spoutaná příliš dobře. Zlobně vrčela, když ji znovu a znovu pošťuchovali, ale vojáci se očividně dobře bavili.

„Teď nepůsobí tak děsivě, že ne?“ zeptal se jeden voják druhého.

Druhý se zasmál a bodl ji kopím těsně pod oko. Mycoples uhnula hlavou v poslední vteřině a uchránila se tak před slepotou.

„Je bezmocná jako moucha,“ řekl jeden.

„Slyšel jsem, že ji vystaví v novém imperiálním kapitulu.“

„Já jsem slyšel něco jiného,“ odpověděl druhý. „Slyšel jsem, že jí utrhnou křídla a budou ji mučit za všechno, co provedla našim mužům.“

„Přál bych si, abych tam byl a mohl se dívat.“

„Opravdu ji musíme doručit v jednom kuse?“ zeptal se jeden.

„Máme rozkazy.“

„Ale nevidím důvod, proč bychom ji nemohli trochu zmrzačit. Konec konců, skutečně nepotřebuje obě oči, že ne?“

Druhý se zasmál.

„Když to podáš takhle, tak máš asi pravdu,“ odpověděl. „Jdi na to. Užij si to.“

První z mužů postoupil blíž a pozvedl kopí.

„Teď se nehýbej, holčičko,“ řekl voják.

Mycoples sebou trhla, ale byla bezmocná. Voják se rozběhl a chystal se vrazit dlouhé kopí do jejího oka.

Náhle na palubu dopadla další vlna. Voda vojákovi podrazila nohy a smetla ho přímo směrem k Mycoples. Oči se mu rozšířily hrůzou, když si uvědomil, co se děje. Mycoples s vypětím všech sil pozvedla jeden pařát jen tak vysoko, aby pod něj mohl voják vklouznout a když se pod něj dostal, spustila pařát dolů a přišpendlila vojáka skrz hrdlo k palubě.

Ječel a všude cákala krev mísící se s vodou. Během okamžiku byl voják mrtvý. Mycoples pocítila aspoň malý pocit uspokojení.

Zbývající imperiální vojáci se otočili a utíkali pryč, volali o pomoc. Během chvilky se objevil tucet dalších vojáků, všichni byli vyzbrojeni dlouhými kopími.

„Zabijte tu bestii!“ zařval jeden z nich.

Všichni postupovali kupředu a chystali se ji zabít. Mycoples si byla jistá, že se jim to tentokrát povede.

Pak pocítila, jak v ní hoří náhlý příval zlosti. Takový, jaký ještě nikdy necítila. Zavřela oči a modlila se k Bohu, aby jí dodal ještě poslední kapku sil.

Cítila, jak se jí celým tělem rozlévá ohromný žár, který se jí soustředí do břicha a postupuje jí dál do hrdla. Otevřela tlamu a zařvala. K jejímu překvapení se společně s řevem vyvalily i plameny.

Plameny proletěly skrz síť, a i když akron nezničily, zahalila plamenná stěna celý tucet mužů, který k ní pochodoval.

Všichni ječeli, když jejich těla vzplála. Většina se jich zhroutila na palubu. Ti, kteří nezemřeli okamžitě, se rozběhli a skákali přes palubu do moře. Mycoples se usmála.

Objevily se tucty dalších vojáků, tentokrát ozbrojené kyji a palcáty. Mycoples se pokusila znovu vyvolat oheň.

Tentokrát to ale nefungovalo. Bůh vyslyšel její modlitby a pro jednu jí projevils přízeň. Teď už nebylo nic, co by mohla dělat. Byla tedy vděčná aspoň za to, co mohla provést.

Tucty vojáků se na ni vrhly a tloukly jí kyji i palcáty. Mycoples cítila, jak se pomalu propadá níž a níž, oči se jí zavíraly. Rezignovaně se choulila do těsného klubíčka a přemýšlela, jestli tímto končí čas, který jí byl vymezen na tomto světě.

Brzy se její svět ponořil do temnoty.

KAPITOLA SEDMÁ

Romulus stál u kormidla své ohromné lodi. Trup měla natřený černou a zlatou, na stožáru nesla vlajku Impéria – symbol lva s orlem v tlamě – která se hrdě vlnila ve větru. Romulus stál s rukama zapřenýma v bok, jeho široká svalnatá postava tak působila ještě širší, jako by byla vrostlá přímo do paluby. Sledoval převalující se světélkující vlny Ambreku. V dáli, jen pomalu se objevující v dohledu, bylo pobřeží Prstenu.

Konečně.

Když jeho pohled poprvé dopadl na Prsten, naplnilo se Romulovo srdce očekáváním. Přímou s ním na lodi plulo několik tuctů jeho nejlepších, pečlivě vybraných mužů. Za nimi se pak plavilo dalších několik tisíc nejlepších imperiálních lodí. Nezměrná armáda pod vlajkou Impéria zaplavila moře. Měli za sebou dlouhou cestu, obepluli celý Prsten, protože Romulus byl odhodlán přistát na McCloudské straně. Plánoval vlastní vpád na Prsten, přepadení svého vlastního vládce, Andronica, a jeho vraždu ve chvíli, kdy to bude nejméně očekávat.

Když na to pomyslel, musel se pousmát. Andronicus neměl ani ponětí o síle ani lstivosti svého zastupujícího velitele. A měl se o jeho schopnostech dozvědět tím nejhorším způsobem. Nikdy neměl Romula podceňovat.

Kolem se převalovaly obří vlny a Romulus si vychutnával jemnou vodní spršku na tváři. V ruce svíral magický plášť, který získal v lese, a cítil, že opravdu bude fungovat. Dostane ho přes Kaňon. Věděl, že až si ho oblékne, stane se neviditelným, schopným projít Štítem, schopným přejít do Prstenu. Jeho úkol bude vyžadovat utajení, vypočítavost a moment překvapení. Jeho muži ho samozřejmě nebudou moct následovat, ale nebude potřebovat ani jednoho z nich. Jakmile bude uvnitř, najde Andronicovy muže – muže Impéria – a zburcuje je pro svoji věc. Rozdělí je a vytvoří si z nich vlastní armádu. Zahájí svoji vlastní občanskou válku. Konec konců, imperiální vojáci milovali Romula stejně, jako milovali Andronica. Využije Andronicovy muže proti jemu samému.

Pak si Romulus najde nějakého MacGila, převede ho přes Kaňon, jak vyžaduje legenda o plášti, a pokud se ukáže, že je pravdivá, bude Štít zničen. Jakmile bude ochrana Štítu pryč, přivolá všechny své muže a celá jeho flotila pronikne do Prstenu a celý ho nadobro zničí. A pak, konečně, bude Romulus samojediným vládcem celého světa.

Zhluboka se nadechl. Téměř cítil, jaké to bude. Celý svůj život bojoval jen kvůli tomuto jedinému okamžiku.

Romulus zvedl pohled ke krvavě rudému nebi, druhé slunce v podobě obrovské koule na horizontu právě zapadalo a v tuto denní dobu vydávalo namodralou záři. Byla to denní doba, kdy se Romulus modlil ke svým bohům. K bohu země, bohu moře, bohu nebes, bohu větru – a samozřejmě a hlavně k bohu války. Věděl, že si je musí naklonit. Byl připraven: přivedl si spoustu otroků, které mohl obětovat; věděl, že jejich prolitá krev mu poskytne potřebnou moc.

Jak se blížili k pobřeží, tříštily se všude kolem něj vlny. Romulus nečekal na ostatní, až ukotví loď a začnou nakládat čluny. Raději seskočil z lodi už ve chvíli, kdy se kýlem dotkla písku. Proletěl vzduchem dobrých dvacet stop, přistál na nohy po pás ve vodě, aniž by zakolísal.

Dobrodil se na břeh, jako by mu patřil, nechával za sebou v písku hluboké otisky stop a za ním jeho muži připravili lana a spouštěli na nich do člunů zásoby. Jeden za druhým pak přistával na pobřeží.

Romulus obhlížel výsledky svojí práce a musel se pousmát. Nebe pomalu temnělo a on dosáhl pobřeží přesně v tu správnou dobu pro uskutečnění oběti. Věděl, že se mu všichni bohové odvděčí.

Obrátil se čelem ke svým mužům.

„OHEŇ!“ vykřikl panovačným hlasem.

Jeho muži se rozptýlili, aby připravili obrovskou hranici. Patnáct stop vysokou ohromnou hromadu dřeva ve tvaru třiramenné hvězdy, která jen čekala na to, až ji někdo zapálí.

Romulus pokývl a jeho muži přivlekli tučt vzájemně spoutaných otroků. Pak je provazy pevně přivázali po obvodu dřevěné hranice. Otroci zírali s vytřeštěnýma očima a nevěřícím výrazem. Hrůzou ječeli a trhali provazy, když si uvědomili, že vojáci už měli připravené pochodně a chystali se je upálit zaživa.

“NE!” ječel jeden z nich. “Prosím! Snažně tě prosím! Tohle ne. Cokoli, ale tohle ne!”

Romulus je ignoroval. Místo toho, aby jim věnoval pozornost, se ke všem otočil zády, udělal několik kroků kupředu, rozpřáhl ruce, zaklonil se a pohlédl do nebes.

“OMARE!” zvolal. “Poskytni nám světlo, abychom viděli! Přijmi dnes moji oběť. Projdi se mnou cestu do Prstenu. Dej mi znamení. Řekni mi, jestli uspěju!”

Romulus spustil ruce. V tu chvíli vyrazili jeho muži kupředu a hodili pochodně na hranici.

Ozvaly se hrůzyplné výkřiky otroků upalovaných zaživa. Jiskry létaly všude kolem. Romulus stál s hlavou hrdě vztyčenou, tvář ozářenou ohněm a sledoval hrůzný spektakl.

Pak přikývl a jeho muži přivezli bezokou stařenu. Tvář měla vráscitou, tělo pokroucené. Několik mužů ji vezlo na vozíku, ona se naklonila směrem k plamenům a Romulus ji trpělivě pozoroval, očekával její proroctví.

“Uspěješ,” pronesla. “Pokud nespatriš konvergenci sluncí.”

Romulus se zeširoka usmál. Konvergenci sluncí? Ta nenastala už snad tisíc let.

Proroctví ho potěšilo, v hrudi ucítil teplo. Tohle bylo vše, co potřeboval slyšet. Bohové byli na jeho straně.

Romulus sebral plášť, nasedl na koně a tvrdě ho pobídl kupředu. Sám vyrazil přes písek na cestu, která ho měla dovést k Východnímu přechodu, dál přes Kaňon a také už brzy k samému středu Prstenu.

KAPITOLA OSMÁ

Selese s Illeprou po boku procházela zbytky bojiště. Obě směřovaly od těla k tělu, hledali jakékoli známky života. Ze Silesie to byla dlouhá, náročná cesta a tak se daly dohromady, následovaly hlavní část armády, staraly se o raněné a mrtvé. Oddělily se od ostatních léčitelů a staly se blízkými přítelkyněmi. Spojovala je nepřízeň osudu. Přirozeně je to k sobě táhlo, byly téměř stejného věku, i na pohled si byly podobné, a co bylo možná nejdůležitější, každá milovala jednoho z MacGilů. Selese milovala Reece a Illepra, i když to jen nerada přiznávala, milovala Godfreyho.

Dělaly, co mohly, aby se udržely u hlavní části armády, kličkovaly mezi poli, skrz lesy a bahnitě cesty, neustále se staraly o zraněné MacGilovce. Naneštěstí je nebylo složité najít. Byla jimi bohatě posetá celá krajina. V některých případech je Selese dokázala uzdravit. V příliš mnoha případech ale bylo to nejlepší, co pro ně mohly s Illeprou udělat, jen ovázat jejich rány, osvobodit je od bolestí pomocí lektvarů a umožnit jim klidný odchod.

Selese to lámalo srdce. Celý život byla léčitelkou v malém městečku, nikdy se nemusela vypořádat s ničím tak krutým. Byla zvyklá řešit drobné škrábance, říznutí a zranění, možná občasné kousnutí od forsytha. Nebyla ale zvyklá na tak ohromné krveprolití a smrt. Tak vážná zranění jí hluboce rmoutila.

Selese toužila uzdravovat lidi a vidět je, jak jsou zase v pořádku. Ale od doby, kdy opustila Silesii, neviděla nic než nekonečnou krvavou stezku. Jak si to jen mohli lidé vzájemně dělat? Všichni ti zranění byli něčí synové, otcové, manželé. Jak může být lidstvo tak kruté?

Ještě víc ji trápilo, že nemůže pomoci každému člověku, kterého potkala. Její zásoby byly omezené pouze na to, co dokázaly unést, a vzhledem k tomu, jak dlouhou cestu už ušly, to nebylo mnoho. Ostatní léčitelé království byli rozptýleni po celém Prstenu. Byli armádou sami pro sebe, ale zároveň příliš rozptýleni a měli málo zásob. Bez potřebných vozů, koní a skupin pomocníků dokázala unést jen velmi málo.

Zavřela oči a při chůzi zhluboka oddechovala. Před očima se jí míhaly tváře všech zraněných. Až moc často ošetřovala smrtelně zraněné vojáky křičící bolestí, sledovala, jak jejich oči pohasínají a poskytla jim Blatox. Byl to velmi dobře fungující uklidňující prostředek, pomáhal i proti bolesti, ale nedokázal uzdravit hnisající rány ani zastavit infekci. Bez všech potřebných zásob to bylo jediné, co mohla dělat. Chtělo se jí z toho zároveň brečet i křičet.

Selese i Illepra poklekly každá nad jedním vojákem, jen několik stop od sebe. Obě měly plné ruce práce se šitím sečných zranění. Selese byla nucena používat stejnou jehlu až příliš často, přála si, aby měla možnost použít čistou. Ale neměla na výběr. Voják křičel bolestí, zatímco mu zašívala dlouhou ránu na jeho paži. Nezdálo se ale, že by rána chtěla zůstat uzavřená. Neustále z ní prosakovala krev. Selese na ni přitiskla dlaň a snažila se proud krve zastavit.

Byla to ale prohraná bitva. Kdyby se k vojákovu dostala o den dřív, bylo by vše v pořádku. Teď mu ale ruka už zezelenala. Věděla, že bojuje s nevyhnutelným.

„Budeš v pořádku,“ pronesla Selese k vojákovu.

„Ne, nebudu,“ řekl a hleděl na ni se smrtí v očích. Selese už ten pohled viděla mnohokrát. „Řekni mi to. Já umřu, že?“

Selese se zhluboka nadechla a zadržela dech. Nevěděla, jak odpovědět. Nenáviděla, když měla lhát, ale zároveň mu nedokázala říct pravdu.

„Náš osud spočívá v rukou našich stvořitelů,“ řekla. „Pro nikoho z nás není nikdy příliš pozdě. Pij,“ pronesla k němu měkce, vyjmula z brašny visící jí na opasku malou ampuli Blatoxu, přiložila mu ji ke rtům a pohládila ho po čele.

Upřel na ni svůj pohled a poprvé za celou dobu klidně vydechl.

„Cítím se lépe,“ řekl.

O chvíli později zavřel oči.

Selese cítila, jak jí po tváři stéká slza, a rychle ji setřela.

Illepra skončila se svým zraněným, obě unaveně vstaly a společně vyrazily na svou nekonečnou cestu od těla k tělu. Samozřejmě zamířily na východ, následovaly hlavní část armády.

„Jste tu vlastně vůbec k něčemu?“ zeptala se Selese po dlouhé chvíli ticha.

„Samozřejmě,“ odpověděla Illepra.

„Nepřipadá mi to tak,“ řekla Selese. „Jen pár jsme jich zachránily a tolik jsme jich ztratily.“

„A těch pár vojáků?“ oponovala Illepra. „Ti za to nestojí?“

Selese se zamyslela.

„Samozřejmě, že ano,“ pronesla nakonec. „Ale co ti všichni ostatní?“

Pak zavřela oči a zkusila si je vybavit, ale už z nich byly jen rozmazané tváře.

Illepra zavrtěla hlavou.

„Přemýšlíš o tom špatně. Jsi snílek, příliš naivní. Nemůžeš přece zachránit všechny. My jsme tuhle válku nezačaly. Jen po ní uklízíme.“

Pak pokračovaly v chůzi mlčky, šly stále na východ, přes pole posetá těly. Selese byla vděčná, že je s ní aspoň Illepra. Poskytovaly si vzájemně útěchu, sdílely zkušenosti a cestou i léčitelské zásoby. Selese byla ohromena Illeprinou znalostí bylin, s takovou se nikdy dřív nesetkala. Illepra zase obdivovala unikátní masti, které Selese objevila ve své malé vesnici. Skvěle se vzájemně doplňovaly.

Jak pochodovaly a znovu prohlížely mrtvá těla, Selesiny úvahy se stočily k Reecovi. I přes to všechno, co měla kolem sebe, ho nedokázala vyhnat z hlavy. Podnikla celou cestu do Silesie jen proto, aby ho našla, aby mohla být s ním. Ale osud je znovu rozdělil, příliš brzy. Hloupá válka je odvála každého jiným směrem. Stále přemýšlela nad tím, jestli je Reece v bezpečí. Uvažovala, kde přesně na bojišti byl. Každému tělu, které míjely, se rychle podívala do tváře a vždy prožívala okamžiky hrůzy, když se modlila a doufala, že to nebude on. U každého těla, ke kterému se blížily, se jí svíral žaludek až do doby, než ho otočila a uviděla, že to není Reece. U každého si s úlevou vydechla. Přesto se měla na každém kroku na pozoru, stále se bála, že ho najde zraněného – nebo hůř, mrtvého. Nevěděla, co by dělala, kdyby k tomu došlo.

Byla ale odhodlaná ho najít, mrtvého nebo živého. Došla takhle daleko a nehodlala se vrátit zpět, dokud nebude vědět, co se s ním stalo.

„Neviděla jsem ani stopu po Godfrey,“ pronesla Illepra zatímco kopala cestou do kamenů.

Illepra o Godfrey mluvila s přestávkami už od doby, kdy vyrazily, a bylo jasné, že jí na něm záleží.

„Já také ne,“ odpověděla Selese.

Byl to neustálý rozhovor mezi nimi. Každá z nich zaujatá jedním ze dvou bratrů, Reecem a Godfrey, dvěma bratry, kteří by nemohli být více rozdílní. Selese sama nechápala, co Illepra na Godfrey vidí. Jí připadal jako obyčejný opilec. Bláznivý muž, kterého nejde brát vážně. Byl zábavný a vtipný, určitě byl chytrý, ale nebyl to ten typ muže, kterého by chtěla Selese. Selese toužila po muži, který by byl upřímný, vážný a silný. Toužila po muži, který by proslul rytířskou odvahou a ctí. Reece byl přesně pro ni.

„Prostě nevím, jak by tohle všechno mohl přežít,“ pronesla smutně Illepra.

„Ty ho miluješ, že ano?“ zeptala se Selese.

Illepra zrudla a odvrátila pohled.

„Nikdy jsem o lásce nic neřekla,“ vyhrkla. „Prostě jen o něj mám starost. Je to jen přítel.“

Selese se usmála.

„Jen přítel? Tak proč o něm neustále mluvíš?“

„Opravdu?“ zeptala se překvapeně Illepra. „To jsem si neuvědomila.“

„Ano, neustále.“

Illepra pokrčila rameny a ztichla.

„Myslím, že se mi prostě nějak dostal pod kůži. Někdy mě opravdu rozčiluje. Neustále ho musím tahat z hospod. Pokaždé mi slíbí, že už se tam nikdy nevrátí. Nikdy to ale není pravda. Je to k zbláznění, opravdu. Praštila bych ho, kdybych mohla.“

„Tak proto ho tolik toužíš najít?“ zeptala se Selese. „Abys ho praštila?“

Teď se musela Illepra usmát.

„Možná ne,“ odpověděla. „Možná ho chci taky obejmout.“

Obešly kopec a narazily na vojáka, Silesiana. Ležel pod stromem a naříkal. Očividně měl zlomenou nohu. Selese to dokázala určit svým zkušeným okem i na takovou vzdálenost. Nedaleko něj byli u stromu uvázaní dva koně.

Obě dívky přispěchaly k vojákovi.

Selese se začala věnovat jeho zraněním, ze všeho nejdříve hlubokému šrámu na stehně. Nemohla si pomoci a musela položit otázku, kterou kladla každému vojákovi, kterého potkala:

„Viděl jsi někoho z královské rodiny?“ zeptala se. „Viděl jsi Reece?“

Všichni vojáci vždy jen sklopili pohled a zavrtěli hlavou. Selese si tak zvykla na zklamání, že už očekávala jen záporné odpovědi.

K jejímu překvapení ale voják souhlasně pokývl hlavou.

„Nejel jsem s ním, ale viděl jsem ho, ano, má paní.“

Selesiny oči se rozšířily radostí a nadějí.

„Je živý? Je zraněný? Víš, kde přesně je?“ chrlila jednu otázku za druhou. Srdce jí prudce bušilo, zatímco pevně sevřela vojákovo zápěstí.

Znovu přikývl.

„Vím. Má zvláštní úkol. Má získat Meč.“

„Jaký meč?“

„Přece Meč Osudu.“

Selese zůstala nevěřícně zírat. Meč Osudu. Meč z legend.

„Kde?“ zeptala se zoufale. „Kde je?“

„Vydal se k Východnímu přechodu.“

Selese uvažovala. Východní přechod, to je daleko, příliš daleko. Rozhodně nebylo možné zvládnout tu cestu po svých. Ne tímhle tempem. Navíc, pokud tam Reece skutečně je, jistě je v nebezpečí, určitě ji potřebuje.

Když se postarala o vojáka, rozhlédla se a všimla si dvou koní uvázaných u stromu. Vzhledem k mužově zlomené noze nebylo možné, že by na nich jel. Oba dva koně jsou pro něj nepoužitelní. A navíc brzy pojdou, pokud se o ně někdo nepostará.

Voják si všiml, kterým směrem se Selese dívá.

„Vezmi si je, paní,“ nabídl. „Já je nebudu potřebovat.“

„Ale vždyť jsou tvoji,“ oponovala.

„Nemůžu na nich jet, ne takhle. Ty je aspoň využiješ. Vezmi si je a najdi Reece. Odsud je to dlouhá cesta a pěšky ji nezvládnete. Velice jste mi pomohly. Nezemřu tu. Mám vodu a jídlo na další tři dny. Přijdou si mě sem vyzvednout. Hlídky jezdí kolem každou chvíli. Vezměte si koně a jed'te.“

Selese mu sevřela zápěstí, cítila k němu nezměrnou vděčnost. Obrátila se na Illepru s odhodlaným výrazem.

„Musím jít a najít Reece. Omlouvám se. Jsou tu dva koně. Můžeš si vzít toho druhého a jet kam potřebuješ. Já musím přes Prsten k Východnímu přechodu. Je mi to líto, ale musím tě opustit.“

Selese nasedla na koně a s překvapením zjistila, že Illepra také rychle vyskočila do sedla vedlejšího koně. Illepra se rozmáchla mečem a přesekla lano, kterým byli koně připoutaní ke stromu.

Obrátila se na Selese a usmála se.

„Opravdu si myslíš, že po tom všem, čím jsme prošly, tě nechám jet samotnou?“ zeptala se.

Selese se usmála.

„Předpokládám, že ne,“ odpověděla.

Obě pobídly koně a rychle vyrazily, přímo po cestě vedoucí dál na východ. Vedla přímo směrem, jak Selese doufala, k Reecovi.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Gwendolyn se pevněji zabalila do pláště, bradu skloněnou proti větru a sněhu. Pochodovala skrz nekonečné bílé pláne s Alistair, Steffenem a Abertholem po boku a Krohnem u nohy. Všichni už pochodovali dlouhé hodiny od doby, kdy překročili Kaňon a vstoupili do Zásvětí. Gwen byla vyčerpaná. Svaly ji bolely a cítila napětí v břiše, ostrá bolest jí projížděla znovu a znovu, vždy když se v ní dítě pohnulo. Pokračovali skrz svět nekonečné běloby, vytrvale padajícího sněhu bičujícího je do očí a před sebou neviděli nic, co by je mohlo utěšit. Nic nenarušovalo jednotvárnou krajinu. Gwen to připadalo, jako kdyby pochodovali přímo k okraji světa.

Bylo stále chladněji a i přes množství kožešin, které na sobě měla, cítila Gwen, jak jí chlad proniká až do morku kostí. Ruce už měla úplně prokřehlé.

Když se rozhlédla, viděla, že i ostatní se třesou chladem. Všichni se proti němu marně snažili bojovat. Gwen přemýšlela, jestli přijít sem nebyla vážná chyba. I kdyby tu Argon byl, bez jakýchkoli stop v dohledu, jak by ho mohli najít? Nebyla tu žádná stezka, žádná cesta a Gwen cítila stále silnější pocit marnosti, protože netušila, kam vlastně všichni směřují. Vše, co věděla, bylo, že se stále více vzdalují od Kaňonu, stále více na sever. I pokud by našli Argona, jak by ho mohli osvobodit? A je vůbec možné ho osvobodit?

Gwen si připadala, jako by došla na místo, které nebylo určeno lidem. Nadpřirozené místo určené pro čaroděje, druidy a další záhadné magické síly, kterým nerozuměla. Nemohla si pomoci, cítila se jako vetřelec.

Pak ucítila další ostrou bolest v břiše a vnímala, jak se dítě v ní obrací znovu a znovu. Tentokrát byla bolest tak intenzivní, že jí málem vyrazila dech a dokonce několikrát klopýtla.

Ucítila známý uklidňující stisk na zápěstí.

„Má paní, jsi v pořádku?“ zeptal se Steffen, který přispěchal na pomoc.

Gwen zavřela oči zvlhlé slzami bolesti, zhluboka dýchala a souhlasně přikývla. Na chvíli se zastavila, položila si ruku na břicho a čekala. Jejímu dítěti se tu očividně nelíbilo. A jí také ne.

Chvíli stála na místě a zhluboka oddechovala, dokud bolest konečně neodezněla. Znovu zapochybovala o svém rozhodnutí vydat se sem. Když ale pomyslela na Thora, její touha ho zachránit odvála všechny pochybnosti.

Znovu vyrazili na cestu, a zatímco bolest pomalu ustupovala, začala se Gwendolyn bát nejen o své dítě, ale i o ostatní. Netušila, jak dlouho v těchto podmínkách všichni přežijí. Dokonce ani nevěděla, jestli by se teď mohli vrátit. Naprosto uvízli na neznámém, nezmapovaném území bez konce.

Nebe bylo zbarvené nafialovělým světlem, které na vše vrhalo odlesky jantarové a fialové barvy. Gwendolyn si kvůli tomu připadala ještě víc dezorientovaná. Nebyl tu ani náznak dne nebo noci. Šlo jen o nekonečný pochod do nicoty.

Aberthol měl pravdu. Tohle byl opravdu jiný svět. Pole sněhu a prázdnoty. To nejneutěšenější místo, jaké kdy viděla.

Gwendolyn se na moment zastavila, aby popadla dech, a náhle ucítila teplou, uklidňující ruku na břiše. Byla překvapená horkem, které z ní vycházelo.

Alistair stála vedle ní s rukou položenou na jejím břiše a prohlížela si ji s obavami v očích.

„Ty čekáš dítě,“ řekla. Bylo to spíš prohlášení než otázka.

Gwendolyn na ni chvíli překvapeně zírala. Šokovalo ji, že to poznala. Obzvlášť, když měla stále ploché břicho. Už ale neměla sílu to skrývat a tak jen souhlasně přikývla.

Alistair vědoucně pokývala hlavou.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.